

628.

На старъ.

Седналъ ми ѣ стари Яңко,
На високи-те чардаци,
На високи-те дивани,
Во шарени-те одаи,
На шарени-те шилтина,
На копринени перници.

До него ѣ Яңко'ица,
Околу него сино'и му,
Сино'и му слуга служатъ,
А сна'и му ручекъ готватъ,
Да съ радвѣтъ и веселятъ.

629.

Она страна оганъ горитъ,
Ветеръ веитъ не го силитъ,
Роса роситъ не го гаситъ.
Не ми било силенъ оганъ,

Току била божя майка;
Сина носитъ на кърщеніе,
Да го кърситъ свѣти Јованъ.

630.

Стамянине домакине!
Тука ли сѣ, или не сѣ?
Ако спіешъ разбиди съ

Ако піешъ весели съ,
Оти идатъ мали моми
Мали моми водичарки.

631.

Има майка мила сина
Мила сина Костадина,
Промени го, накити го
Во свилено, копринено,
Опаши му свиленъ поясъ,
Закачи му стребрень дивитъ,
Дай му въ рѣще бѣла книга,

Па пуши го на манастиръ,
Да съ учитъ бѣла книга
Бѣла книга, цѣрно писмо.
Си го чекатъ три години,
Той научи въ три месеци
И си дойде дури дома.

632.

Смилянине лудо дете!
Смилъ ти поясъ половина,
Сенъ ти, лудо, 'убавина,
Що ти лице овенало?
Що ти уста потгорела?

Иль дека сѣ неженето?
Ти си имашъ мили татко,
Тебе младо нека женитъ,
Мома иматъ у комшии.